

La Herradura.

La Herradura, sens dubte el topònim es deriva de la morfologia d'este litoral, o potser serà un poc més màgic, l'empremta de la cavalleria musulmana en la seua fugida després de la pèrdua de Granada.

Esta empremta està escrita a la vora del mar d'Alborán, via d'entrada de l'aigua atlàntica a este mar semitancat. És la conca mediterrània occidental més pròxima entre Europa i Àfrica. Esta proximitat ha propiciat les invasions de nombrosos pobles; prova d'això són les distintes torres sentinelles que jalonen la costa, com les de la punta de La Mona i la del turó Gros Castillo.

Costes acantiladas, erosionades i abruptes, amb platges de pendents pronunciades. Fons rocosos i arenosos, hàbitat d'espècies litorals, estrelles de mar d'arena, Thalossomas, sargs, vogues o peixos bentònics com este blénido groc posat sobre un cogombre de mar.

La mescla de masses d'aigua fan que el mar d'Alborán siga molt dinàmic i que en ell la productivitat biològica siga elevada. L'abundància de plàncton propícia la presència de filtrants, per exemple corals blans, com la mà de mort, l'aspecte de la qual no fa justícia a un nom tan poc tranquil·litzador. Altres corals, estos durs com *Dendrophyllia*, en este cas en colònies aïllades, compartixen l'abundància d'aliment en suspensió.

La dèbil transparència, en part causada per les interferències de partícules planctòniques, permet la presència d'espècies filtrants i reófilas; són fons profunds, foscos i amb abundants corrents. El domini dels filtrants continua, amb la presència d'esponges de colors variats, que constitueixen una adaptació a la lluminositat i el cromatisme del mig.

La successió de substrats ens porta a estos fons detrítics, blans encara que formats per elements de consistència pètria, ací també abunda la vida animal: briozous, ceriantos, estrelles de mar de roca, gorgònies, en este cas de color groc, i peixos litorals com els del gènere *Thalossoma*.

El mar d'Alborán és un mar brau, per la qual cosa han sigut històrics els naufragis. Ací observem les restes de u, encara amb les maromes que ho asseguraven a port quan estava atracat. Ara servixen per a altres propòsits, com albergar una enorme densitat de clòtxines. Al costat se situen cistelles per al cultiu d'ostres, entre les restes de les xarxes del barco.

Tant filtrant atrau als depredadors carnívors, com les estrelles de roca o els polps, que busquen entre les restes.

Junt amb parets verticals amb corals taronges descobrim xicotets opistobranquis i carrancs ermitans amb els seus anemones comensals, que es desplacen lentament per a alimentar-se.

Davall el mar també hi ha cavalls, encara que sense ferradures, els moviments gràcils i elegants del qual semblen la dansa dels cavalls andalusos. Ací el seu past són els epífits que colonitzen els fulls d'este herbassar de *Cymodocea nodosa*.

Altres fons blans de gra més gros són l'hàbitat de les ofiúrides, que de vegades s'agrupen davall les pedres.

A continuació l'arena més fina és el territori de les grans estrelles de mar d'arena, que se sotserren i s'alimenten de bivalves.

Ací també hi ha empremtes, encara que no tan perennes com la forma de la Ferradura. Les siluetes de l'estrela i d'esta ratlla, són dibuixos passatgers en el paisatge arenós.

Finalment observem esta gran medussa *Rhizostoma pulmo*, el nom científic de la qual fa referència a què el seus tentacles s'assemblen als alvèols pulmonars. Pareixeria que la suea natació no deixara empremtes; falsa aparença, tots els éssers vius tenim una empremta ecològica que queda a la biosfera.